

Praf de zâne

Ana Dragomir

Ilustrații de
Ionuț Robert Olaru

— A fost odată ca niciodată o fetiță care trăia cu părinții în mijlocul unei păduri dese și întunecoase, pentru că tatăl ei era tăietor de lemne. Fetița purta întotdeauna o pelerină roșie, cu o glugă calduroasă, așa că toată lumea îi spunea Scufița Roșie, citi mama Almei.

Alma era o fetiță brunetă, cu ochii căprui și obrăjorii roșii, care locuia cu mama ei într-un orașel din Anglia. Toată lumea o adora, însă ceea ce își dorea cel mai mult era o prietenă adevărată. Ar fi vrut să vorbească despre asta și cu bunica ei, dar era atât de departe... Și atunci se refugia în lumea poveștilor.

Întotdeauna se îmbujora când asculta *Scufița Roșie*. Era povestea ei preferată și o știa pe de rost. În noaptea în care mama ei i-o citea poate pentru a suta oară, se auzi un zăngănit la parter.

— Mami, ce se aude? întrebă ea.

— Nu știu, Alma, stai aici. Mă întorc imediat.

— Mami, nu mă lăsa singură!

— Alma, fi cuminte și rămâi aici, mă întorc cât ai zice pește.

Alma rămase în cameră și așteptă. Se mai auzi un zăngănit, care o făcu să se ridice din pat și să se ascundă sub birou. Se auziră apoi niște pași care se apropiau de camera ei, după care se făcu liniște. Alma își ținu respirația. Pașii se îndepărtară și apoi nimic... liniște totală.

— Mama!
Niciun răspuns. Fetița coborî scările și ajunse la parter.
Nici urmă de mama ei. Ușa de la intrare se deschise scârțâind
și o doamnă bătrână apăru în prag.

— Bunico! Ce cauți aici? Locuiești la 800 de kilometri
distanță, spuse Alma.

— Haide, Alma, nu avem timp, trebuie să plecăm.
O să-ți răspund la întrebări pe drum.

